

Láz

Voltam már híres hadvezér is,
tízezer ágyú állt mögöttem,
hegy és völgy, és falu és város;
és öltem, öltem, öltem.
És nőtt a szobrom ország fölé.
Magas sziklán állt, vén hegy alatt;
millió árva gyűlött érte,
s az iskolákban tanítottak.

Aztán, mert senkit sem szerettem,
és mert csak nőtt, csak nőtt a férfikedvem:
ezer meztelen, forró asszonyt
ezer éjszaka vetköztettem.
Selyempárnákkal járt a szolgám,
járt éjszakáról-éjszakára;
s ha meguntam az ezer asszonyt,
belevarrattam ezer zsákba.

Ezer könyvet is írtam akkor,
ezer verset, regényt és drámát;
száz nyomda ólma ömlött egyre,
hogy könyveimet kinyomtassák.
Európában és Amerikában,
a Déli Sarkon és Tibetben
már nem olvastak senki írot,
csak engem, engem.

Voltam király, vörös palástban,
napsugár bujkált koronámon;
ezer miniszter, herceg, hóhér
csúszott élém hason és hátón.
Országomban nem volt szegény,
csupa gróf volt, főpap, gyáros;
arany kocsimon ezer kocsis,
s kocsim előtt ezer táltos.

Bevettem a tengert is
búzával és csirkecombbal;
füge nőtt a jéghegyeken,
s ömlött a bor és a bordal.

S egyszer zúgva és zokogva
jött a népem palotámba . . .
— Felséges Úr, nem bírjuk már,
fulladunk a boldogságban.
Se arany, se bor, se béke;
nem is király az a király,
ha nem kell szenvedni érte,
ha nem muszáj halni érte.

Gál László:

Tulipán az asztalomon

A tulipán
vörös száját kitátja.
Piros tulipán;
sárga váza.

Mit jelent a váza?
Uvegtemetőt.
S mit szólna, ha szólna,
halála előtt?

Piros szájában
fekete íny;
piros tulipán,
fekete kín.

Bőölű föld,
jóízű eső, —
mi is az élet?
Mi is az élet?

Talán a kés,
amely levágta?
Vörös száját kitátja
a hervadó tulipán.